

Да се отдадем на служба на Бога (Римляни 12; 1-8)

Скъпи братя и сестри,

Няколко важни неща можем да разберем от тези стихове, но в днешните размишления ще се спрем на едно от най-важните неща в живота на един вярващ човек. Ще се спрем на служенето на Бога и Неговата любов, защото тези теми са свързани помежду си. Ще се спрем на онази част от нашия живот, която отразява вярата ни в Бога. И тъй като пастор Владимир Тодоров говори в предишното богослужение за вярата без граници, нека днес да размислим какво трябва да е служенето ни, така че да е съразмерно на вярата ни. Защото, както казва Яков в своето послание, *„вяра без дела е безплодна“*. Тогава каква ли би трябвало да е службата ни към Бога? И когато говорим и размишляваме върху тази тема, това не означава да мислим само за хората, които са на ръководни позиции в църквата. Не само за пастора, не само за музикантите, не само за хората, които са в църковното настоятелство. Много често ние християните изпадаме в тази крайност, когато си казваме: *„Хората, които служат истински са тези, които са отпред; тези, които се виждат; тези, без които църквата, едва ли не, няма да съществува“*. Но ап. Павел, когато се обръща към римляните, не конкретизира въпроса. Обръщайки се към тази група от хора, апостолът казва на всеки един вярващ: *„И така, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.“* Ето че вече въпросът не опира само до пастора или само до музикантите. Ако беше така, ап. Павел без колебание би посочил хората, за които се отнася този стих. Но апостолът не прави нищо подобно. Павел като че ли казва: Всеки един има дял в службата към Бога!

- **Стремеж към святост**

И в живота на всеки един от нас се е прокрадвал въпрос като този: *„Служа ли аз на Бога? Тъй като не съм музикант или проповедник, служа ли на Бога въобще?“*. И още много подобни въпроси. Имаше време, когато съм се питал как трябва да служа на Бога? Време, в което бях ангажиран с почти всяко едно служение в църквата. И именно в такъв момент аз изпитвах съмнения относно служенето на Бога. Ние се концентрираме повече върху това да служим на Бога във видимите служения, но донякъде пренебрегваме, по мое мнение, по-важното служение - това, което ап. Павел нарича *„духовно“*. Служението *„да представяме телата си в жертва жива, свята и благоугодна на Бога.“* е може би най-важното от всички служения, които може да има в Тялото Христово, в Църквата. И ако не се грижим за нашето духовно състояние, как бихме могли да служим на Бога? Вероятно бихме се справили и сами, но само за известно време. В моя живот съм забелязвал това неведнъж. Случва се в живота да служим на Бога не чрез Неговия Дух, а чрез наши собствени усилия. Понякога

рутината влиза в служенето ни и забравяме да Му служим „с Дух и истина“. Но дори и да стане така и да започнем да служим рутинно, без истинско посвещение, Бог е верен да ни изяви по някакъв начин грешката ни. Ние не служим на един бог, който не вижда и не чува и няма връзка със своите последователи. Ние служим на Един Жив, Мъдър и Мощен Бог, Който е в състояние да изяви волята Си на Своите последователи, а именно на нас.

Най-важното в служенето ни на Бога е да търсим Неговата воля по отношение на личния ни живот и в частност начина, по който го живеем. Във втори стих на този пасаж ап. Павел ни казва почти заповедно: *„И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си ...“*. Това „обновяване“ не би могло да бъде друго освен непрекъснато търсене на Божията воля, непрекъснато общуване с Бога. Не е ли така? Ако желаем да се представим като „жертва жива, свята и благоугодна на Бога“, какъв друг начин би могло да има освен чрез непрекъснато търсене на Божията воля за нашия живот. Много често се молим на Господ да бъде Неговата воля в нашия живот. Да бъде Неговата воля, както на небето, така и на земята. И това е правилно, но често не осъзнаваме какво молим от Него. Хубаво е да се замислим над това дали наистина искаме Божията воля в живота си.

„И недейте се съобразява с този век ...“. Правилно Павел предупреждава вярващите в Рим, респективно и нас, да не се съобразяват с времето, в което живеят. Рим е проповядвал всичко друго, но не и святост и задръжки. Във времето, в което ап. Павел пише това послание, Рим е изключително богат град, предлагащ на своите жители всякакви удобства и развлечения. Не е било трудно да се намери това, което се желае, независимо дали това е било чудесна храна или плътски ласки. Тъй като Рим е на стратегическо географско място, не е чудно, че именно тези „отрасли“ в икономиката на Рим са процъфтявали. Чудно ли е тогава, че апостолът предупреждава своите братя по вяра да внимават и да не се съобразяват с този век? Никак дори. Едно от най-важните неща в живота на вярващия човек е личното взаимоотношение с Бога. Но ако пренебрегнем това лично взаимоотношение и се отдалечим от близкото общение с Бога, няма да е никак чудно, ако започнем да се „съобразяваме с този век“. Несъмнено бихме попаднали под влиянието „на този век“. Задоволим ли се с това, което ни предлага светът, ще се окажем в ситуация, където вече няма да сме онази жива жертва, за която говори апостолът. Приемайки или съобразявайки се с това, което светът ни предлага, означава съвсем съзнателно да отхвърлим Божия призив за святост, нашето лично служение пред Него. Това обаче не се случва изведнъж. Да кажем че до вчера сме били в „шатъра за срещане“, а днес вече сме отхвърлили съзнателно Бога, граничи с безсмислица. Нещата не стават по този начин. Точно както на един въглен му трябва време докато охладнее напълно, така е и при нас. Ние не охладняваме в един миг. Често процесът на охладняване започва с малък компромис. Затова Павел призовава не да се съобразяваме със света, а с Бога. И да приемем призива на Бог означава не само да му се покорим, но и да опитаме, че Той е благ. Колко добър е Бог ние не можем да разберем. Ако можехме да разберем това, бихме твърдели, че познаваме Бога в пълнота.

• **Любовта на Бога**

Наскоро попаднах на една история, която до известна степен ми напомни за това, колко добър би могъл да бъде Бог към нас. Тази история ми напомня много за това, какви сме ние и какъв е Бог, каква е Неговата любов. Ето я и историята: *„Моята майка имаше само едно око. Мразех я, беше истински товар за мен. Тя имаше малък магазин на пазара. Събираше семена и продаваше какво ли не, за да събере парите, от които се нуждаехме. Това ме караше да се чувствам ужасно. Веднъж в училище имахме ден на родителя. Майка ми дойде и аз бях много притеснен. Как може да ми причини това? Хвърлих ѝ поглед, изпълнен с омраза, и избягах. На следващия ден в училище всички ми повтаряха „О, твоята майка е едноока?!?“. Подиграваха ми се. Мечтаех майка ми да изчезне от този свят. Един ден ѝ казах: - Мамо, защо имаш само едно око? Ако заради теб всички ще ми се смеят, защо просто не умреш!?! Тя не ми отговори. Почувствах се зле, но едновременно с това и облекчен, защото бях излял чувствата си. Изоставих я, когато получих възможност да уча в чужбина. Ожених се, купих си къща. Родиха ми се деца. Един ден майка ми дойде да ме види, едноока, както винаги. Развиках се, че не я познавам. – О, съжалявам, сигурно съм сбъркала адреса. – каза майка ми. Слава Богу не ме разпозна. Отдъхнах си. След време пристигна покана за юбилейна среща на класа. Излъгах жена си, че отивам в командировка, и заминах за родния си град. Преди срещата минах покрай старата барака, която наричах свой дом ... от чисто любопитство. Съседите ми казаха, че майка ми е умряла. Не пророних и сълза. Дадоха ми писмо, което тя била оставила за мен: „Любими синко, в дългия си живот не посмях повече да дойда в дома ти и да плаша децата ти. Но дали ще е прекалено нахално да те помоля ти да дойдеш веднъж да ме видиш? Много ми липсваш и се зарадвах, когато разбрах, че ще идваш за срещата на класа. Реших обаче да не ходя там, за да не те притеснявам... Много съжалявам, че съм едноока и че те карам да се срамуваш от мен. Когато беше малък, ти загуби едното си око при инцидент. Като майка не можех да понеса мисълта, че ще израснеш пред очите ми с този недъг ... затова ти дадох моето око ... Бях толкова горда с теб, ти разкриваше пред мен един съвсем нов свят. Никога не ме ядосваше, каквото и да направши. Няколко пъти, когато ми беше сърдит, си казвах „Прави го защото ме обича ...“. Моето момче, момчето ми. Не искам да плачеш за мен, когато умра. Обичам те, момчето ми, толкова много те обичам.“*

Най-вероятно това е една добре измислена история за любовта на една майка към единственото ѝ дете. Може и да е истинска история. Но, като че ли, това няма значение, защото без съмнение всеки родител би направил за детето си това, което е описано в тази история. А колко повече нашият добър Баща би направил всичко за нас. Бог ни обича и да изпитаме любовта Му в живота си е може би едно от най-добрите неща, които могат да ни се случат. За да се случи това обаче, всеки един, лично, трябва да търси общение с Бога, за да „... познае от опит каква е Божията воля“.

Вероятно всеки един от нас е познавал от опит каква е Божията воля. При мен много често е така. Почти никога не съм чувал свръхестествен глас, който да ми каже какво да правя. Нямало е велики знамения и знаци, които да ми подсказват какво да

правя или да не правя. Благодаря на Бога за хората, при които Той работи по този начин. Много често обаче аз съм забелязвал, че адекватните ми решения са били плод на едно по-близко общение с Бога. И мога без страх да сравня святостта с близкото общение с Бога. Нека само за момент си спомним за Мойсей и как неговото лице светеше, след като той се беше срещнал с Господ в шатъра. И това не ставаше, когато Мойсей ходеше из стана. Това ставаше в шатъра за срещане. Или с други думи казано – в тъмната ни стаичка. В молитва, там, където се срещаме с Бога. За своето лично време с Бога Мойсей е имал шатъра. И със сигурност всеки един от нас има свое място, в което се среща с Бога, Този, Който ни помага да *„очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в святост със страх от Бога.“* (1 Коринтяни 7, 1)

Би било добре да не забравяме за личното ни време с Бога. Стремещт към святост е процес, който започва и продължава в молитва. Ако претендираме, че обичаме Бога и вярваме в Него, молитвения ни живот би трябвало да е отражение на нашите претенции. В молитва ние опознаваме Бога. В молитва ние разбираме Неговата воля. В молитва ние се изграждаме и усъвършенстваме. Не като се съобразяваме със света, в който живеем, но като разговаряме с Нашия Отец, Който е на небесата. Бог ни обича. И тъкмо защото ни е обикнал, е правилно да му отвърнем със същото и да прекарваме време с Него. В молитва. Искрено се надявам и нашите лица да грейт така, както грейше Мойсеевото лице след срещата си с Бога.

- **Заключение**

Ако трябва да обобщим казаното до тук, можем смело да кажем, че нашето основно служение към Бога е личният ни стремеж към святост, процес на вътрешна промяна, която започва в молитва. И този процес е движен от осъзнаването на любовта, която Бог изпитва към нас. Любов, толкова голяма, че на нея дължим всичко. Ако Бог не беше ни обикнал толкова много, дарът на спасението не би съществувал. Дори самите ние не бихме съществували. Нека да благодарим на Бога за Неговата любов- двигателят на всичко в нашия живот. Защото тази любов е всичко, което има значение и всичко в нашия живот е следствие от тази огромна Божия любов. Нека се молим.